

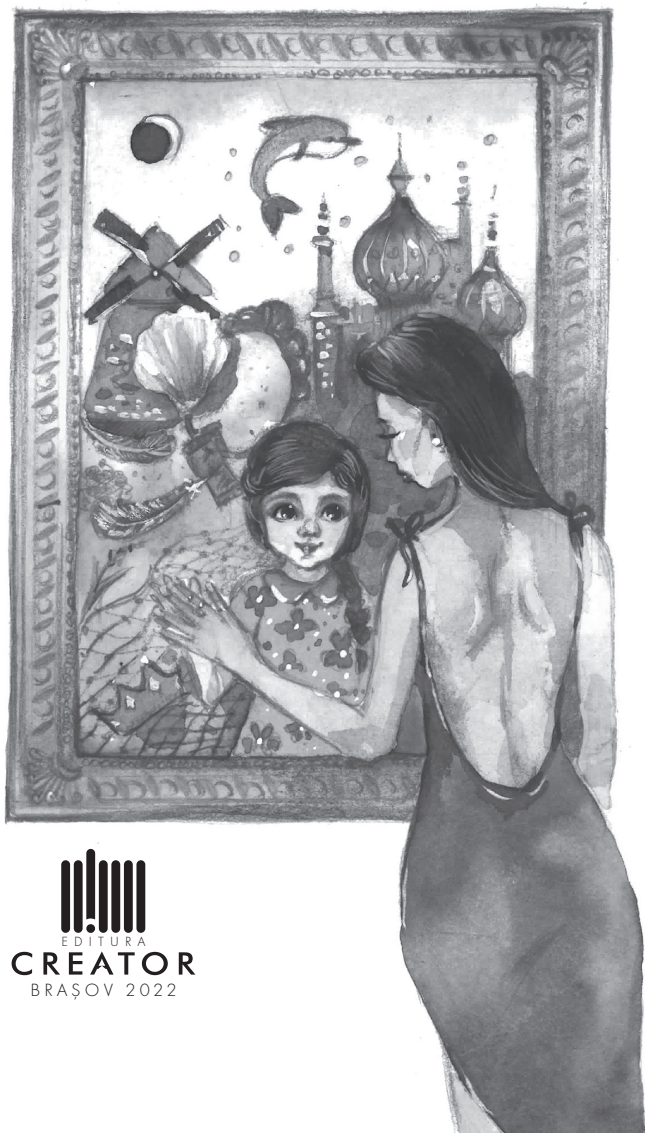
LIBRIS

We know
books

ALEXANDRA C.

CÂTEVA POVEȘTI, AȘA CUM MI LE ĂMINTESC EU

ILUSTRAȚII | DORINA JUGĂNARU

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

Cuprins

Povestea poveștii · 9

În loc de Cuvânt înainte · 15

Povestea ursului alb și a ursului brun · 19

Cățelul șchiop, calul năzdrăvan, balaurul
fermecat și moara de vânt și apă · 33

Ceea ce noi nu vrem să recunoaștem · 41

Când nu cunoaștem adevărul, dar
suntem convingi că îl cunoaștem · 53

Unele întâlniri sunt pământene, altele sunt
mai mult de atât · 65

Palatul de cleștar din adâncuri · 71

Ștefănuț · 85

Eternal Cinderella · 97

XXIst Christmas Carol · 107

Ei... Epilog · 117

Povestea ursului alb și a ursului brun

A fost odată ca niciodată... demult, tare demult... Pe vremea când Pământul încă nu devenise rotund și abia începuse să se învâртеască... Pe vremea lui Roșu Împărat și a lui Verde Împărat, a Purecului Dansator și a Iepurelui cu coadă lungă, în vremea dinozaurilor și a balaurilor... a fost odată...

A fost odată un bătrân care locuia în Tărâmul de Nicăierea și de Pretutinden, într-o pădure deasă și străveche, încă de pe vremea Uriașilor... Să tot fi avut vreo două-trei sute de ani bătrânul. Și locuia singur, singur... în căsuța lui din pădure pe care și-o sculptase într-un trunchi de stejar, fără altă avere afară de barba lui albă și lungă.

Și trăiau multe vietăți în pădurea aceea, în afară de oameni, dar niciuna din ele nu îi făcea rău bătrânului, așa cum nici el nu le vătăma în vreun fel. De hrănit, se hrănea cu miere de albine, pe care chiar acestea i-o aduceau dimineața la ușa bordeiului, cu nuci, ghinde și toate felurile de poame care se găseau în împrejurimi, și, din când în când, făcea câte un borș din peștele pe care îl pescuia din heleșteul ascuns în desișul pădurii. În timpul zilei, cutreiera pădurea după vreascuri, elibera animalele prinse în capcanele vânătorilor, le

oblojea rănile, se îngrijea de puii orfani și cioplea. Toate sculpturile sale erau frumoase și păreau pline de viață, dar mai cu seamă se pricepea să sculpteze flaute. Reușise să facă o mulțime și fiecare fluier cânta pe înțelesul câte unui animal. Așa putea bătrânul să cheme orice vietate atunci când avea trebuință și putea să îi spună dacă presimțea vreun pericol. În fiecare seară, la apus, se așeza pe o buturugă în fața colibeii, aduna toate fluierile și cânta la fiecare, și toți copiii pădurii se strângeau în jurul lui înainte de căderea nopții. Putea atunci să-i numere, să vadă dacă sunt toți și să-i cerceteze pe rând. Într-o dimineață, pe când bătrânul scotea năvodul cu pește din iaz, auzi în stufărișul de lângă un plâns de copil. Căută ce căută și în final găsi un coș împletit din răchită, acoperit cu o haină și înăuntru... un băiețel gălăgios și blond care îl privea cu ochii mari și albaștri și era tare drăgălaș. Oricum, chiar dacă n-ar fi fost drăgălaș, tot nu-l putea lăsa de izbeliște. Așa că îl luă acasă și îl boteză Robin. Și nașul lui fu chiar stăpânul pădurii, Marele Urs Brun.

Și cresc Robin, și cresc. Din băiețel ajuns băiat și cu timpul bărbat. Dar anii trecuți nu-i luară copilăria, nici blândețea pe care o deprinsese de la bătrân și nici părul blond. Dacă ar fi fost fiu de împărat, s-ar fi apropiat de Făt Frumos din basm, dar cum nimeni nu știa cine-i sunt părinții, rămase fiul Pădurii. Și nu era lucru puțin, pentru că Pădurea îl învățase ca o mamă: să fie neînfricat fără a fi crud, blând fără a fi lipsit de curaj și iertător dar însetat de dreptate. Avea aceleași îndeletniciri ca și bătrânul și proteja viețuitoarele de toți răuvoitorii. Nu de puține ori luase urma vânătorilor și îi izgonise sau se luptase cu ei. Cum nu vâna, se ocupa și el cu pescuitul și deseori își petrecea serile lângă lacul din mijlocul pădurii, acolo unde el însuși fusese găsit într-o dimineață. Avea însă grijă să se îndepărteze de lac înainte de miezul nopții când, după spusele bătrânului și ale

LEBRIS

We know
books

nașului, ielele ieșeau să-și scuture părul și să danseze la lumina lunii. Orice vietate ar fi fost în jur atunci ar fi fost nimicită de lumina, de frumusețea și de râsul lor.

La acel ceas, nicio căprioară nu venea să se adape, copacii își ascundeau crengile și încetau să-și mai foșnească frunzele, florile își închideau corola și iarba se lipea de pământ, pitită.

Doar că într-o seară, Robin uită de timp și îl prinse miezul nopții acolo. Iazul tot începu să se rotească ca într-un vârtej de lumină colorat în culorile curcubeului și din mijlocul său se desprinseră 7 fete îmbrăcate doar în stropi de apă și raze de noapte care dansau, chiuiau, strigau și râdeau de se cutremura pădurea. Toate frumoase, cu părul până la călcâie, cu dinții albi și cu ochii de jăratec, prinseră a se roti și a cânta și descânta și pe unde treceau, pământul se întuneca și se părjolea ca o umbră, deși din ele țâșnea lumina. Și se strănseră toate în jurul lui Robin și el simțea că se sufocă pe măsură ce se strângea cercul din jurul lui ca un șarpe. Amețise. Simțea cum viața îl părăsește și nu putea să se împotrivescă în vreun fel până ce una din fete se desprinsese din cerc, îl înfășură în părul ei și le alungă pe toate celelalte: „Plecați, depărtați-vă! De acum nu mai aveți nicio putere asupra lui! Fugiți de unde ați venit și să nu vă mai întoarceți aici niciodată!” Ielele se uitară o clipă cu ochii scânteind văpăi la cea de-a 7-a, apoi se întoarseră șerpuind spre lac și săriră în apă. În urma lor, reveni din nou liniștea și nimic nu trăda ceea ce se întâmplase, în afara aerului rece și umed care înconjura heleșteul.

Robin se trezi ca dintr-un somn greu, încă amețit, cu capul în brațele fetei. Acum că o vedea mai bine, nu semăna cu celelalte. Nu avea părul blond, ci închis la culoare. Trupul ei nu era de aur, avea pielea la fel cu a lui. Privirea ei îl încălzea, dar fără să îl ardă.

„Mulțumesc că... ai fost aici. Cine ești? De unde vii? Și cum de nu ai dispărut cu ele?”

„Eu...Nu știu cine sunt. Și nici de unde vin. Și dinainte să te văd pe tine nu-mi amintesc nimic. Nu m-am întors cu ele pentru că nu ne asemănăm, dar știu că și eu trebuie să plec până la răsărit ca să nu pier. O să-mi lipsești.”

„O să te mai văd?”

„Nu știu... Dacă ai să fii la miezul nopții aici, poate... Nu-ți face griji, ele nu vor mai veni. Nu știu de ce, dar de când ai apărut tu se tem de mine. Acum trebuie să plec. E aproape dimineață.”

Și până să se dezmeticească Robin, fata se depărtă încet și pași în apă. Apoi se făcu nevăzută ca și când n-ar fi fost vreodată aieva.

De după un copac, apără și bătrânul îngrijorat, nu dormise deloc și îl căutase toată noaptea, iar barba lui albă acum era și mai albă. Robin îi povesti toată întâmplarea, dar amândoi ajunseră la concluzia că a fost doar un vis și că nu trebuia să îl mai prindă niciodată noaptea în preajma lacului. Dacă ar fi fost cu adevărat ielele, nu ar mai fi scăpat cu viață acum. Oricum, și cu fata a 7-a din vis trebuie să fi fost ceva necurat și îl îndemna acolo tot spre pieire. Deci jură să nu se mai întoarcă.

Și trecură zilele ca și până atunci... săptămâni, poate luni... ani... cine știe? Robin îl ascultase pe bătrân și nici ziua nu se mai ducea singur la pescuit. Și totuși... Dacă fata din vis era adevărată? S-ar fi dus o singură dată să verifice și apoi se putea liniști.

Într-o seară, după ce adormi bătrânul, se îndreptă către lac. Și se puse la pândă, fără să se lase zărit. Se apropia miezul nopții. Iarba nu se culcase, florile nu erau închise și nici copacii nu se mai fereau. Ciudat... Nu așa era povestea. Se făcuse însă liniște. Și rămase liniște. Tocmai se pregătea să plece când din apă începu să se desprindă ceva. Era... ea. Ieși din apă și se așeză pe iarbă. Arăta fix ca atunci. Deci nu era o nălucă... Nu cânta, nu chiuia, nu râdea. Doar împletea coronițe din flori și le dădea drumul în lac, dar acestea cum atingeau

apa, dispăreau. O privea și părea că o cunoaște demult. Ea nu-l văzuse și împletea în continuare coronițe.

Părea totuși tristă... Se hotărî să iasă din ascunzătoare. Se pare că acum îl zărise.

„Ai venit? Te-am așteptat... Credeam că nu o să mai vii. Am împletit florile astea în fiecare seară și le-am dat drumul pe lac. M-am gândit că poate ai să le vezi dimineața și o să-ți amintești de mine. Dar dispar mereu, imediat după ce le dau drumul. Credeam că ai uitat. Eu n-am putut. Ciudat, îmi amintesc tot ce s-a întâmplat din seara aia și până acum... Deși nu s-au întâmplat prea multe... în lumea mea. Mă bucur că ai venit.”

„Mă bucur că nu a fost un vis și că ești reală. Nu-ți face griji, de-acum o să vin în fiecare seară și o să înotăm împreună. Și-apoi... vreau să-ți arăt toată pădurea, chiar dacă doar noaptea ne e permis. Nu-ți știi numele și știi că nici tu nu ți-l știi, așa că o să-ți spun Irene. Îți place, sau căutăm altceva?”

„E frumos Irene. Și cum alt nume nu cunosc, o să-ți răspund la el.”

Și-așa a fost... De-atunci, în fiecare seară s-au văzut. Au înotat și s-au plimbat și Irene a cunoscut toată pădurea. Toate animalele o cunoșteau și o îndrăgeau. O îndrăgeau atât de tare încât stăteau treze toată noaptea și ziua moțâiau pe la umbră. Bătrânul nu mai înțelegea nimic din toată oboseala tuturor.

Și au trecut zile, luni, poate chiar ani. Cine mai știe? Până într-o seară... de fapt într-o dimineață, când se întorceau spre lac:

„Din nou te conduc, prințesă. Și parcă totuși mi-aș dori să rămâi. Aș putea face ceva să nu mai pleci?”

„Prințesă? Nu sunt prințesă. Tu ești un rege și-un stăpân, eu sunt o biată muritoare. Ar fi ceva. Nu aveam voie să-ți spun, dar acum

pentru că ai întrebat, îmi e permis. Măine e lună plină. Și... Vezi piatra aia mare de lângă lac? Sub ea odihnește un șarpe cu 7 capete al cărui venin e destul să otrăvească toate viețuitoarele pământului. Acest șarpe se trezește o dată la 700 de ani, când e lună plină și dă piatra aia la o parte, făcând prăpăd în jurul lui în acea noapte. Se spune că într-o noapte are timp să cutreiere nouă mări și nouă țări și îi omoară doar pe cei buni, de cei răi nu se atinge. Dimineața se întoarce în bârlogul lui pentru încă 700 de ani, dar după ce și-a făcut mendrele. Șarpele poate fi omorât doar dacă i se taie toate cele șapte capete în mai puțin de un ceas. Altfel, capetele moarte își trag viață din capetele vii și cresc la loc. Măine se împlinesc cei 700 de ani... Celui care reușește să omoare șarpele i se împlinește orice dorință. Până acum însă, toți cei care au vrut să-l ucidă au fost uciși. Nu știu de unde știu toate astea, dar știu. E singura noastră șansă.”

„Irene, ce îmi povestești tu mă cutremură. Și nu pentru că m-aș teme doar pentru mine, dar mă tem pentru tine, pentru tata. Pentru toți. Nu am cunoscut mulți oameni și cei pe care i-am cunoscut erau vânători veniți să facă rele, dar îmi e milă de toți. Eu nici nu știu dacă sunt potrivit pentru rolul ăsta, nu am ținut în viața mea în mână o sabie și nu am omorât vreodată pe cineva. Și dacă aș vrea, pentru că înțeleg ce se poate întâmpla dacă nu, nu știu dacă o să pot face ceva...”

„Uite...Te înțeleg. Dacă nu m-ai fi întrebat, nu ți-aș fi spus niciodată. Acum știi. Trebuie să-ți mai spun însă ceva. Oricând te vei teme și vei vrea să te ascunzi pe tine sau pe tatăl tău, este suficient să sacrifici un animal, oricât de mic, poate fi și pasăre și să-ți stropești mâinile cu sângele lui. Șarpele nu te va mai atinge, nu se atinge de ucigași. Dar nici nu vei mai avea putere să-l ucizi apoi, iar pe mine nu o să mă mai poți vedea niciodată. Dacă totuși te decizi să lupți, să nu-l privești niciodată în ochi. În niciun ochi! Altfel te vei preface

în stană de piatră. Acum, hai să te sărut de rămas-bun. Și ce-o fi dat să se întâmple, să se întâmple. Poate o să ne mai vedem, totuși... “

Robin rămase blocat. Avea același sentiment ca după noaptea în care o cunoscuse pe Irene. Că e un vis, că-i o poveste, că nu i se întâmplă lui.

Nu avea prea mult timp la dispoziție, așa că îi povesti repede bătrânului tot ce se întâmplase și îi ceru un sfat. De data aceasta, nicio întâmplare nu fu pusă la îndoială, iar răspunsul acestuia veni scurt și hotărât:

„Zilele mele care s-au scurs, nu le mai știu la număr, cele care vor veni, câte o da Domnul... Cât despre tine, te iubesc ca pe fiul meu, chiar dacă nu eu te-am făcut. Nu vreau însă să faci umbră pământului degeaba, să-ți câștigi viața pierzând ce-ai mai de preț. Mi-ai cerut un sfat, iată-l: luptă, și ai să vezi dacă ai să poți învinge. Hai să vorbim cu nașul tău. La el vei găsi o sabie. Nu ai timp de încercări, dar am încredere în tine că vei învăța pe loc să o folosești.”

Și așa făcu rost Robin de sabie. Noaptea se apropia și odată cu ea și furtuna. Cerul se întunecase și arunca limbi de foc, păsările și animalele erau agitate, fără să știe de ce, praful se înălțase aproape de creștetul copacilor și înghițise toată pădurea. Dinspre lac, începu să vină un fum dens, ca de smoală, cu miros de mlaștină. Robin stătea lângă colibă cu mâna pe sabie și aștepta...

Dintr-odată, se auzi un pârâit puternic ca o pădure ce se frânge și un sâsâit asurzitor. Venise! Îi vedea limba, limbile! Pe prima, pe a doua, pe a treia, cine le mai putea număra? Cu fiecare din ele înșfăca câte o biată viețuitoare și strigătele lor se auzeau până la cer. Bătrânul se lupta să le salveze din fălcile ucigașe, dar nu avea nicio șansă. Și oricât de tare se ruga de fiară, el nu era înhățat, tocmai pentru ca să vadă tot și să-i sporească suferința.

Robin încerca să nu se lase prins în mreje și să nu privească șarpele în ochi. Nu avea cum să facă nimic de jos și să-i evite privirea, așa că începu să se cațere în stejarul în care era cioplit bordeiul, până ajunse în vârf. Puse mâna pe sabie, închise ochii și începu să taie: unul, două, trei... șapte capete. Văzduhul vuia și șarpele se transformă încet, încet în cenușă. Apoi se făcu liniște. Și ieși soarele. Nu mai mirosea a smoală, nici a mlaștină, nici a funingine, ci a flori și a iarbă. Din vârful copacului căută cu privirea spre lac și o văzu pe Irene. Îi făcu cu mâna. Apoi din trei mișcări fu din nou pe pământ. Irene era deja acolo și îl ajuta pe bătrân să se ridice. Nu pățise nici el nimic, doar se dezechilibrase la un moment dat când evitase să fie strivit de unul din capetele șarpelui. Nu știa cum, dar noaptea se terminase și dorința le fusese împlinită.

Din nou, parcă era un vis. Frumos de data asta.

Și trecură zilele... Și animalele reveniseră la programul lor dinainte, nu mai umblau amețite care încotro, în căutare de umbră. Și nu mai făceau concurență bufnițelor la nopți nedormite. Erau fericiți. Chiar dacă le cam pierise tuturor pofta de pește. Până-ntr-o duminică...

Erau toți trei la masa din livingul colibei și ciocneau un pahar de vin. Bătrânului îi venise cheful de povești și se apucase să-i povestească Irenei ce borș de pește grozav obișnuia să facă el pe vremuri. Căzură toți de acord că ar trebui să încerce din nou și să renunțe măcar o dată la buruieni, așa că Robin plecă în acea după-amiază la pescuit.

Și se făcu seară și el nu se mai întorcea. Acum... Nu mai erau iele, nu mai era șarpele și totuși... Ceva se întâmplase. Irene plecă în căutarea lui. Cercetă lacul și toată pădurea și nimic, întrebă toate animalele și niciunul nu îl văzuse de ceva vreme. Trecuseră câteva zile și nu aflaseră nicio veste.